

ГЕНЕРАЛЪ-ЛЕЙТЕНАНТЪ КОЛЕВЪ

Славата на българската ви-
хрова конница. Неговия животъ
е верига отъ най-чутовни под-
визи. Тези подвизи започватъ
още когато легендарния гене-
ралъ е билъ подпоручикъ. Още
отъ тогава той е проявявалъ
качества, които сж посочвали,
че бѫдещия генералъ ще свър-
же името си съ историята на
българската конница.

Въ нейните златни страници
сж записани много дати на
подвизи, между които — 3 сеп-
тември 1916 г., когато конница-
та ни оправда своето назначе-
ние.

Съ конницата, генералъ Ко-
левъ можа да бие по-многочи-
сленна пехота и да я разпръсне.

На 9 октомври се почна ата-
ката на неприятелската укреп-
ена линия — Кубадинъ —
Топра-Тузла.

И тукъ, следъ решителни бо-
еве — генерала прояви неби-
вала храбростъ и неустраши-
мостъ, застаналъ въ най-опас-
ния пунктъ на окопитѣ.

Следъ нѣколко часа силнитѣ
предни позиции на неприяте-
ля, северно отъ селото Перве-
лия бѣха въ наширжце.

Генералъ Колевъ не се бое-
ше отъ смъртъта. Той като че
ли нарочно отиваше на най-
опаснитѣ мѣста. Презъ днитѣ
на добруджанска епопея съ
хилиди куршуми прехвърчаха
край неговитѣ уши, съсъ сто-
тини шрапнели се пръснаха
надъ главата му, много грана-
ти се забиваха и експлодираха
на нѣколко крачки отъ него.
Като по нѣкакво чудо, винаги
оставаше невредимъ. Смъртъта
на бойното поле му се пред-

ставаше като най-високата точ-
ка, до която преданността на
войника може да се издигне
и той, истински войнъ, не мо-
жеше да пожелае за себе си
по-добра участъ отъ тая — да
свърши всредъ вихъра на едно
голѣмо сражение. Защото ис-
кренно и дълбоко вѣрваше въ
думитѣ на поета, че не умира
този, който падне въ бой за
свобода.

Генерала заболѣ още презъ
октомври отъ физическо и
нервно изтощение, когато ди-
визията се биеше между кога
90, Первеля и морския брѣгъ.

Въ края на януари — той
трѣбваше да напусне фронта и
замине за Австрия, за да се
лекува.

Но... смъртъта го грабна
на 30 юли 1917 г.